

Arrest

nr. 177 935 van 18 november 2016
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juli 2016 tot weigering van verblijf en om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juli 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 15 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker vraagt op 25 mei 2016 in België asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 22 september 2015 een asielaanvraag indiende te Nederland en op 27 mei 2015 te Zwitserland.

Op 14 juni 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse overheden die op 17 juni 2016 laten weten niet in te stemmen met het verzoek om terugname omdat de Italiaanse autoriteiten nalieten binnen de wettelijk voorziene termijnen, te antwoorden op hun terugnameverzoek.

Vervolgens wordt op 20 juni 2016 een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden. Op 5 juli 2016 stelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een tacit agreement vast, in toepassing van artikel 25, § 2 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

Op 15 juli 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten :

naam: B. O.

voornaam: Meron

geboortedatum : 07.11.1993

geboorteplaats: Merhano

nationaliteit: Eritrea

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Eritrea, vroeg op 25.05.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 27.05.2015 asiel vroeg in Zwitserland en op 22.09.2015 asiel vroeg in Nederland.

De betrokkene werd een eerste keer verhoord op 13.06.2016 en verklaarde dat hij Eritrea in september 2014 verliet om naar Ethiopië te reizen en daar tot januari 2015 te verblijven. De betrokkene gaf aan vervolgens naar Soedan te zijn gereisd om in april 2015 naar Libië door te reizen en daar 4 weken te verblijven, waarvan 1 week in Benghazi en 3 weken in Tripoli. Hij gaf aan in mei 2015 het grondgebied van de Lidstaten in Italië te hebben betreden om er tot 21.05.2015 te verblijven. Hij gaf aan na enkele dagen te zijn doorgereisd naar Zwitserland om daar tot september 2015 te verblijven. In Zwitserland diende de betrokkene op 27.05.2015 een asielaanvraag in. De betrokkene gaf aan dat hij 1 week in Kiuaso en 4 maanden in Delemo verbleef om vervolgens naar Nederland door te reizen. In Nederland diende de betrokkene op 22.09.2015 een asielaanvraag in. Hij gaf aan daar 8 maanden in een opvangcentrum nabij Utrecht te zijn verbleven om vervolgens op 24.05.2016 naar België door te reizen. In België diende de betrokkene op 25.05.2016 een asielaanvraag in.

Op 14.06.2016 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Zwitserse instanties die op 17.06.2016 de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene weigerden. De Zwitserse instanties gaven aan dat de betrokkene in Zwitserland een asielaanvraag indiende, maar dat de Zwitserse instanties een overnameverzoek stuurden naar de Italiaanse instanties, die dit verzoek niet binnen de door Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoorden en bijgevolg op 25.08.2015 de verantwoordelijke Lidstaat werden. Dientengevolge werd op 20.06.2016 een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling

redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat hij hoopt dat België zijn rechten zal respecteren. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië, omdat hij er naar eigen zeggen geen opvang kreeg en op straat verbleef.

De betrokkene stelde geen in België verblijvende familieleden te hebben. De betrokkene maakte wel gewag van het feit dat zijn vader en broers in Nederland zouden verblijven. De betrokkene gaf aan om die reden naar Nederland te willen gaan.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

We verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 40, "Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure"). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dienaangaande verklaarde de betrokkene dat hij in Italië geen opvang kreeg en er op straat moest verblijven. Vooreerst merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt om deze vermeende feiten te staven.

We wijzen er bovendien op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 20.06.2016 niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italiaanse in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wensen op te merken dat ons inziens niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wijzen er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende)vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43,44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak 'van de betrokkene, een in 1993 geboren man zonder kinderen wiens verloofde in Eritrea zou verblijven. Wat zijn gezondheidstoestand betreft, gaf de betrokkene aan problemen met zijn genitaliën te ervaren. Hij gaf aan daarvoor niet behandeld te worden. We benadrukken evenwel dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non- refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale

bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublin returnees" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het maakt geen gewag van problemen ter zake.

Betreffende het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inziens dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up to date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopies van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de

behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen®, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten<4>.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In de zaak gekend onder rolnummer X stelt verzoeker zijn beroep tot schorsing en nietigverklaring in tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing. In de zaak gekend onder rolnummer X stelt verzoeker zijn beroep tot nietigverklaring in tegen de component die de weigering tot verblijf inhoudt van de bestreden beslissing.

Op 4 oktober 2016 ontvangt de Raad het bericht van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker op 20 september 2016 werd gerepatriëerd.

2.2. Omwille van de verknochtheid van de beide beroepen acht de Raad het, in het kader van de goede rechtsbedeling, aangewezen beide zaken samen te voegen, zoals de verwerende partij vraagt in haar nota.

In casu betreffen beide zaken immers het aanvechten van de beslissingscomponent van weigering van verblijf enerzijds, en het aanvechten van de bevelscomponent anderzijds van dezelfde bestreden beslissing van 15 juli 2016, waarin werd vastgesteld dat volgens de gemachtigde Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming en verzoeker bijgevolg het grondgebied van België moet verlaten.

De gemachtigde geeft conform artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit), waarnaar de bestreden beslissing verwijst, een bevel om het grondgebied te verlaten af indien hij heeft vastgesteld dat de asielzoeker moet overgedragen worden aan de verantwoordelijke staat en het verblijf geweigerd werd.

Artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt immers als volgt:

“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.”

Een bijlage 26quater bevat bijgevolg steeds een bevelscomponent, volgend op de component waarin de weigering van verblijf wordt vastgesteld. De raadsman van verzoeker is het hier ter terechtzitting niet mee eens en stelt dat het gaat om verschillende beslissingen, gesteund op verschillende rechtsgronden en verschillende rechtsgevolgen. De Raad volgt dat de component “weigering van verblijf” en de component “bevel om het grondgebied te verlaten” op verschillende rechtsgronden zijn gebaseerd en verschillende rechtsgevolgen ressorteren, doch niet dat het om op zich bestaande beslissingen gaat, hetgeen afdoende blijkt uit de term “ontvangt” zoals vermeld in artikel 71/3, 3 van het Vreemdelingenbesluit. Deze term wordt niet, zoals bijvoorbeeld in de situatie van een bijlage 20 of bijlage 21 gevolgd door termen met dezelfde draagwijdte als “zo nodig” of “desgevallend”. Dit neemt niet weg dat de gemachtigde enkel het verblijf kan weigeren en enkel kan vaststellen dat een asielzoeker moet overgedragen worden op basis van een bevel om het grondgebied te verlaten, na zorgvuldig onderzoek in lijn met de waarborgen vermeld in de Dublin III-verordening en in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EVRM), zoals geïnterpreteerd door respectievelijk het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Beide componenten dienen afdoende gemotiveerd te worden en de Raad oefent ten aanzien van beide componenten zijn

wettigheidstoets uit. De raadsman van verzoeker is overigens van dit principe al op de hoogte gesteld middels arresten 165 478 en 166 905

De Raad acht het om de voormelde redenen kunstmatig en niet bevorderlijk voor de goede rechtsbedeling om in twee verschillende verzoekschriften beide componenten aan te vechten.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Aangaande de bevelscomponent, zoals aangevochten in zaak X

Op 4 oktober 2016 ontvangt de Raad het bericht van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker op 20 september 2016 werd gerepatriëerd.

De raadsman van verzoeker verklaart uit eigen beweging ter terechtzitting, dat nu zijn cliënt werd overgebracht naar Italië, het bevel is uitgevoerd en het beroep daarom zonder voorwerp is geworden. Verweerder is het hiermee ter terechtzitting eens.

Over het punt dat het beroep zonder voorwerp is, bestaat ter terechtzitting geen geschil. Het beroep is doelloos geworden na uitvoering van het bevel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zoals verwoord in de zaak 192 397 zijn dan ook onontvankelijk.

Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring in de zaak X is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

3.2. Aangaande de component tot weigering van verblijf, zoals aangevochten in zaak X

Verzoeker meent dat ondanks de overdracht naar Italië zijn belang bij dit beroep behouden blijft.

De Dublin III-verordening bepaalt in artikel 29, lid 3 als volgt: *“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdracht besluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”*

Artikel 30, lid 2 van de Dublin III-verordening bepaalt dat: 2. *“Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”*

Hieruit blijkt dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker een voordeel kan verschaffen.

Het actueel belang wordt aangenomen

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 18 (recht op asiel) en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna verkort het Handvest) en van artikel 2, g) van de Dublin III-verordening en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 4 van het Handvest en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enige middel luidt:

“3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 18 (recht op asiel) en 19 (non-refoulementsbeginnel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009 en artikel 2, g) van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking); schending van het zorgvuldigheidsbeginnel;”

3.2. De bestreden beslissing ontnemt aan verzoekende partij haar recht op asiel in het land waar haar vader verblijft en waarvan zij afhankelijk is in de zin van artikel 2, g) van voormelde Verordening.

Verwerende partij oordeelt dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van artikel 25(2) van voormelde Verordening juncto artikel 51/5 van voormelde Wet van 15 december 1980.

Verwerende partij houdt hierbij geen rekening dat verzoekende partij gezinsleden in Nederland heeft in de zin van artikel 2, g) van voormelde Verordening: de vader met definitief verblijfsrecht en drie broers met tijdelijk verblijfsrecht in Nederland (zie stuk nr. 3).

Verzoekende partij heeft hiervan melding gemaakt

en legt in onderhavige procedure de bewijsstukken neer.

In toepassing van voormeld artikel 2, g) dient zij naar Nederland waar zij voorafgaandelijk een asielaanvraag indiende te worden teruggebracht.

Door hiermee geen rekening te houden schendt de bestreden beslissing artikel 2, g) van voormelde Verordening.

Deze reden is reeds voldoende om de bestreden beslissing te vernietigen.

§. Bovendien meent verwerende partij meent dat Italië aan de internationaal en Europees rechtelijke verplichtingen en minimumnormen voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij voldoet terwijl dit uit de eenvoudige lezing van de kranten het tegendeel blijkt: kandidaat asielzoekers krijgen wel de nodige papieren maar worden voor het overige in de steek gelaten (De Standaard (10.07.2016). “Hier zijn je papieren, zoek het verder zelf uit”).

Door verzoekende partij niet te informeren over haar asielaanvraag en geen juridische en tolkenbijstand te verlenen voldoet Italië niet aan de Europeesrechtelijke minimum standaardnormen die zij moet garanderen. In zake Italië is dit te wijten aan de overweldigende influx van kandidaat vluchtelingen die via de Middellandse migratieroute naar Italië komen en die voortdurend haar mogelijkheden overtreft.

Wanneer verzoekende partij geen adres heeft waarop de nodige procedurestukken kunnen worden betekend dan kan haar asielaanvraag de facto niet behandeld worden waardoor haar recht op asiel wordt geschonden.

Bovendien toont het feit dat de Italiaanse overheden de vragen tot terugname niet beantwoorden dat haar administratie niet over de nodige capaciteit beschikt om de opvang te regelen en te garanderen.

Verwerende partij kan hierover niet onwetend zijn en vermag daarom volgens het Europees Hof van Justitie verzoekende partij niet naar Italië terugsturen (EHVJ 21 december 2011, nrs. C-411/10 en C-493/10). Verwerende partij citeert zelf de desbetreffende rechtspraak waarmee zij aangeeft deze verplichting die op haar schouders rust te kennen.

De ingeroepen motieven van de bestreden beslissing kunnen de voormelde gebreken (geen bekend adres is gelijk aan geen behandeling van de asielaanvraag volgens de Europeesrechtelijke minimumnormen met bijhorend recht op tolkendiensten en juridische bijstand) die tot een kennelijk schending van het asielrecht leidden niet rechtzetten: de aangehaalde motieven zijn daarom niet langer pertinent.

Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 18 (recht op asiel) en 19 (non-refoulementsbeginnel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Artikel 2 (recht op leven) en 3 (verbod op mishandeling) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd zijn absolute rechten waaraan verwerende partij geen afbreuk mag doen (art. 15 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd).

Voormelde artikelen 2 en 3 worden hernomen in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in het bijzonder wordt artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot

bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd hernomen in artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

De artikelen 52 en 53 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zegt dat de bescherming verleent door de grondrechten in het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 minstens dezelfde bescherming als de artikelen uit het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd verleent aan de rechtszoekende.

Hieruit volgt dat het verbod op mishandeling in de zin van artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 even absoluut is als de bescherming tegen mishandeling in de zin van voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Door zich er tot tweemaal toe te verbinden om het verbod op mishandeling niet te schenden heeft verwerende partij ontegensprekelijk de plicht op zich genomen om zich te onthouden van elke rechtshandeling inclusief de bestreden beslissing die er toe leidt dat verzoekende partij wordt mishandeld of haar bescherming verliest.

Het recht op asiel in de zin van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 is bedoeld om de nodige bescherming te verlenen tegen deze hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling en is daarmee een bijzonder invulling van het absoluut recht op een menswaardig leven in de zin van de artikelen 23 van de gecoördineerde Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Verwerende partij is daarom verplicht het recht op asiel van verzoekende partij te garanderen door deze zelf te behandelen minsten naar Nederland terug te sturen wanneer zij vaststelt dat de Lidstaat die als verantwoordelijke voor de behandeling van de asielaanvraag daartoe door systematische tekortkomingen in de nationale wetgeving niet of de facto niet langer daartoe in staat is. In casu weerleggen de door verwerende partij geciteerde bronnen die aan het administratief dossier werden toegevoegd deze vaststelling niet.

Door het voorgaande niet concreet te onderzoeken en zelfs de feiten naast zich neer te leggen (verzoekende partij heeft familie in Nederland met verblijfsrecht en waarvan zij afhankelijk is) maar zich te verschuilen achter standaardmotieven en achterhaalde bronnen handelt verzoekende partij onzorgvuldig.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding, de juiste interpretatie van de feiten en wettelijke definities, de meest recente rapporten en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer). In casu is hierboven aangetoond dat verwerende partij dit naliet.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

§. In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid noch kan zij haar beslissing in de plaats van verwerende partij stellen waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke en positieve onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld.

De motieven van de bestreden beslissing zijn daarom kennelijk niet deugdelijk en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.

3.3. Verzoeker houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen. “

4.2. Waar verzoeker meent dat de bestreden beslissing artikel 2, g van de Dublin III-verordening schendt omdat hij familieleden heeft die in Nederland wonen, waaronder zijn vader en drie broers, luidt dit artikel:

“Definities

Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

(...)

g) „gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

— indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is; “.

Vooreerst wordt er opgemerkt dat verzoeker zelfs zijn keuze heeft bepaald door op 27 mei 2015 in Zwitserland een asielaanvraag in te dienen en niet van meetaf aan naar Nederland door te reizen om al daar zijn asielaanvraag in te dienen. Verder somt dit artikel enkel definities op en meer bepaald wie dienen beschouwd te worden als zijnde familieleden van de asielzoeker. Er wordt samen met de verwerende partij vastgesteld dat de familieleden zich in Nederland bevinden en niet in België en uit artikel 2, g) van de Dublin III Verordening niet kan afgeleid worden dat de Belgische autoriteiten in toepassing hiervan kunnen eisen dat de asielaanvraag van verzoeker in Nederland zal worden behandeld. De verwerende partij merkt terecht op dat zij enkel in toepassing van de artikelen 16 en 17 van de Dublin III Verordening kan beslissen de asielaanvraag in België te behandelen. Verzoeker laat na aan te duiden op basis van welke bepaling de verwerende partij in casu bij machte is de Nederlandse autoriteiten te verplichten hem terug te nemen om diens asielaanvraag al daar te behandelen. Evenmin kan worden voorgehouden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de familie die in Nederland zou wonen nu de bestreden beslissing er uitdrukkelijk melding van maakt. Dit onderdeel is onontvankelijk.

4.3. Verzoeker meent dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn in samenhang met de artikelen 18 en 19 van het Handvest omdat hij in Italië niet voldoende zou geïnformeerd worden over diens asielaanvraag en geen juridische en tolkenbijstand wordt verleend. Italië zou niet voldoen aan de Europese minimumstandaarden door een te grote instroom van vluchtelingen. Hij wijst erop dat bij gebreke aan een gekend adres de asielaanvraag de facto niet behandeld wordt zodat haar “recht op asiel” geschonden wordt terwijl er evenmin voldoende opvangcapaciteit bestaat. Hij beroept zich op een persartikel dat hij toevoegt aan zijn verzoekschrift en op een arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011, nummers C-411/10 en C-493/10.

Vooreerst wordt er opgemerkt dat de waarde van een persartikel niet opweegt tegen een onderzoek naar de rapporten die zich in het administratief dossier bevinden en waarvan de bestreden beslissing op uitvoerige wijze blijkt geeft.

In de bestreden beslissing overweegt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat uit dit AIDA-rapport blijkt dat de zogenaamde “Dublin terugkeerders” intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en dat in dit rapport geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake. De bestreden beslissing overweegt: “We verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Maria de Donato, “Asylum Information Database - National Country Report - Italy”, up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de “Dublin-terugkeerder” geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 40, “Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure”). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van

herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.” Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport dat in Italië aan de asielzoekers “*with difficulty*” voldoende informatie wordt verschaft met betrekking tot de procedures, hun rechten en verplichtingen, en dat dit in de praktijk eerder mondeling gebeurt volgens de oordeelkundigheid van de politieautoriteiten. Te dezen maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij persoonlijk in Italië slecht geïnformeerd zou worden over de door hem te doorlopen asielprocedure(s) en zijn rechten en plichten. Bovendien zou hij zich hieromtrent kunnen informeren bij zijn huidige raadsman en is hij wetend dat het belangrijk is dat hij een gekend adres doorgeeft aan de autoriteiten die zijn asielaanvraag zullen behandelen.

De bestreden beslissing wijst erop: *“We wensen op te merken dat ons inziens niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wijzen er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende)vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43,44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).”* Dit motief wordt door een eenvoudige ontkenning van verzoeker en verwijzing naar een persartikel niet weerlegd. Verzoeker maakt de schending van de door hem aangehaalde bepalingen niet aannemelijk.

4.4. In een volgend onderdeel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 15 EVRM. Hij verwijst naar de artikelen 4, 52 en 53 van het Handvest en geeft theoretische beschouwingen over artikel 18 van het Handvest en artikel 23 van de Grondwet en de zorgvuldigheidsplicht. In concreto stelt verzoeker dat deze bepalingen België verplichten de asielaanvraag zelf te behandelen, minstens hem over te dragen naar Nederlandse autoriteiten. Hij stelt dat de door verwerende partij gehanteerde bronnen de systematische tekortkomingen in de nationale wetgeving (welke preciseert verzoeker niet, vermoedelijk bedoelt hij de Italiaanse tekortkomingen) niet weerleggen. Hij verwijt de verwerende partij geen concreet onderzoek te verrichten zodat het zorgvuldigheidbeginsel is geschonden. Hij verwijt de verwerende partij geen gebruik te maken van de meest recente bronnen zonder evenwel te preciseren van welke andere bronnen de verwerende partij gebruik had moeten maken.

De Raad dient vast te stellen dat de verwerende partij is overgegaan tot een grondig onderzoek van verschillende rapporten waarnaar de verwerende partij verwijst en die niet door een persartikel kunnen worden weerlegd. Verzoeker gaat zelf niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing en houdt een kwasi louter theoretisch betoog zonder gebruik te maken van enig rapport dat de vaststellingen in de bestreden beslissing zouden kunnen weerleggen of in vraag stellen. De Raad wijst erop dat een louter theoretische opsomming van bepalingen, ook al zijn deze “absoluut”, waaronder internationale, niet volstaan om een schending ervan te kunnen weerhouden.

In de mate dat uit deze theoretische beschouwingen al zou kunnen afgeleid worden dat verzoeker vreest dat zijn asielaanvraag niet zal behandeld worden door de Italiaanse autoriteiten blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met een aantal recente internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM en is overgegaan tot een grondige analyse met betrekking tot de situatie in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris komt tot de conclusie dat *“We wensen op te merken dat ons inziens niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wijzen er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de*

Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende)vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43,44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35)."

En: "Betreffende het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inziens dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up to date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."

Aldus wordt in de bestreden beslissing niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt met verwijzing naar recente toonaangevende rapporten, waaronder het voornoemde AIDA-rapport, aangegeven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders/asielzoekers in Italië geregeld is.

Lezing van de bestreden beslissing en het vermelde AIDA-rapport leert dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen verschillende opvangstructuren en de verschillende fasen in opvang in Italië (zie p. 60 e.v.).

Er wordt vooreerst een onderscheid gemaakt tussen zogenaamde eerstelijnsopvang enerzijds, en zogenaamde tweedelijnsopvang anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerstelijnsopvang situeren zich de tijdelijke opvangcentra (CAS) en de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De tijdelijke opvangcentra (CAS) werden opgericht om tegemoet te komen aan een toenemende influx van bootvluchtelingen. Deze tijdelijke opvangcentra staan geheel los van de reguliere opvangcentra. In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris erop dat er geen tekenen zijn van interferentie tussen beide "*circuits*". De verzoeker zal met andere woorden, niet terecht komen in een zogenaamd CAS. De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar het SPRAR-netwerk. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in het algemeen in deze eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doorvloeien naar de tweedelijnsopvang, in het zogenaamde SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt zich op dit niveau geen probleem van overbevolking te situeren. Gelet op deze vaststellingen toont de verzoeker niet aan dat de korte periode die hij zou moeten doorbrengen in een CARA-voorziening, alvorens hij zou doorstromen naar een SPRAR-voorziening, gelijk zou staan met een behandeling die van een dermate hardheid is dat ze strijdt met artikel 3 van het EVRM en de door verzoeker aangehaalde bepalingen. Of met de overige door verzoeker aangehaalde bepalingen. Verzoeker maakte evenmin gewag van problemen tijdens diens verblijf in Italië en beklagde zich enkel over een slechte behandeling in Zwitserland. Voor wat zijn gezondheidsprobleem betreft stelde hij dat geen behandeling gevolgd werd. Het louter gegeven dat hij familie heeft wonen in Nederland maakt niet dat de door hem aangehaalde bepalingen zijn geschonden. Voorts vinden de motieven steun in het administratief dossier en is er een correcte feitenvinding geschied. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er rekening werd gehouden met de verklaringen van verzoeker. Verzoeker laat ook na aan te duiden met welk element de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden. Hij maakt de schending van de door hem aangehaalde bepalingen niet aannemelijk.

4.5. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Voorts kan in gans het betoog niet worden vastgesteld dat verzoeker met het voorgaande aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De motiveringsplicht is niet geschonden.

4.6. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / II en RvV X / II worden gevoegd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN